

תדרין

בטלוויזיה

★ המורד (יום ד', 8.20, אנגליה) — האם יש לפתור את המרד האירי בדרכי שלום או בכח הזרוע? סרט מלודרמטי הי מטפל בצד הריגשי יותר מאשר בצד הפוליטי של הבעיה, עם דיוק כוגארד וג'ון מילס בתפקידים הראשיים.

תליאביב

★ ★ ★ וורסטוק (אסתר, ארצות-הברית) — פסטיבל ה"פופ" הענק כפי שנראה בעיני במאי-צלם, שהדגיש את המגמות הפוליטיות של חצי מליון בני נוער אשר באו למקום להתייחד עם אליליהם. מעניין.

★ ★ והיה אם... (גת, אנגליה) — מרד הנעורים בפנימיה בריטית, משמש בידי ה- במאי לינדזי אנדרסון חומר דמיוני למחצה לתאור מלחמת הנעורים בימינו. סרקסטי ומר-גום ככונה תחילה.

★ ★ נשים אהבות (סטודיו, אר-גליה) — ספרו של ד.ה. לורנס על חיפוש השלמות בחיים ובאהבה, מובא לבד ב- חוש אמנותי רב ובעזרת צילום ומשחק (בעיקר של אוליבר ריד וגלגקה ג'קסון) נהדר.

● המזושתת (דקל, איטליה) — אחד המערבונים הגרועים ביותר שנעשו באי-טליה. משחק, צילום ובימוי מתחת לכל ביקורת. שומר נפשו ירחק.

חיפה

★ ★ אשת הבוגד (עצמון, אי-ס-ליה) — סרט אמין ויוצא דופן על פעור לתה של המאפייה באיטליה, מבויס היטב ע"י דמיאנו דמיאני ומשחק כהוגן בידי פונקו נרו וקלודיה קרדינלה. מומלץ.

ירושלים

★ ★ ביי ביי ברברה (חן, צרפת) — סרט מתח המצטיין יותר בתפאורות ו- במוסיקה, מאשר במקורות הסיפור. ה- במאי מישל (בנדיטין) דביל.

כוכבים

שועלים קטנים

בריגיט בארדו ויאק שאריה, בעלה ל- שעבר, הופיעו שוב יחד בפארס. וראו זה פלא, כל שופרות הפירסומת והרכילות, הי עוקבים אחרי כל נשימה של ב.ב., לא הת- רגשו הפעם ולא יצאו בכותרות גדולות. הסיבה לכך פשוטה: בארדו ושאריה הם חברי-אגודת-צעירי-בעלי-חיים והם פתחו ל- אחוונה במבצע מיוחד להגנת... השועל. מי אמר שאין בעולם בעיות?

מי קטן, ידידי?

גיין בירקין, כוכבת משנה של "הריכה" וידידתו המפורסמת של הזמר-מלחין-משורר- שחקן סרגי גנסבורג עמו התייחה אפילו לפני המיקרופונים, בגדה לאחרונה כבן זר- גה. ליתר דיוק, מדובר בבגידה "אמנותית". גיין הקליטה פומון בשם קסן מדי, ידידי עם זמר צעיר בשם גיל מארשל. רכלנים בפרוין טוענים שמארשל תפס את המקום לצידה של גיין ששם ששם השיר אינו הולם כלל וכלל את סרגי המפורסם.

הנסיכה מסרבת להתפשט

אירה פירסטנברג, נסיכה גרמנית אשר עזבה את בעלה כדי להפוך לכוכבת קול- נוע, אינה שבעה נחת ממקצועה החדש. הנסיכה, אותה אפשר לראות השבוע בסרט רספוטין המוצג בתליאביב, כרעייתו של רו- צח הכומר ההולנדי, אינה מצליחה לקבל תפקיד לפי רוחה, תפקיד רומנטי גדול ש- בו תוכל להוכיח את כשרונותיה הנרמטיים. לאחרונה הוצע לה להשתתף, לצידה של מוניקה ויטי בקומדיה בשם ניני טיראבו- שיו והנסיכה, שחפצה מאד בתפקיד, נאל- צה לסרב משום שבאחת הסצנות נדרש ממנו להסתייף עם מוניקה, כשמחצית גר- פה העליון חשוף. אמנם גם מוניקה לא תהיה לבושה יותר, אולם אותה יצלמו מ- אחר, ואילו את הנסיכה רצו לצלם "אן- פס". מדוע? משום שמוניקה כוכבת גר- לה ואילו אני... מסבירה הנסיכה, והמבין יבין. בכל אופן, אין סיכוי לראותה בפעם זו, מתערטלת בפני המצלמה. אין דבר, אולי בסרט הבא.

קווין וינטרס — ביקור בבית-זונות

ובכל פעם שנדמה כאילו עומדים להציג התנגשות של ממש בין שני הצדדים, משתמטים עושי הסרט משימה זו בבדיחה נוספת. בסופו של דבר אי אפשר אפילו לדעת אם היחס לאינדיאנים הוא חיובי ומלגלג למחצה, והסרט נותר כזקן נטול שיניים. אפילו הופעתו התוססת, כרגיל, של אנטוני קווין אינה יכולה להסתיר עובדה פשוטה זו.

התעוררות

הנח האדום

הלוחם האחרון (אופיר, תליאביב, ארצות-הברית) — אני טוני ("זורבה") קווין, בשמורת אינדיאנים עלובה אי-שם במערב ארצות-הברית, מנסה לעורר את המצפון האדום הרדום של בני המקום. המגלם אינדיאני שהיה פעם סמל בצבא ארצות-הברית, ואינו יכול לסבול את הזלזול והעוני שהם מנת חלקם של בני הכפר, מנסה לקומם אותם נגד סלידת דרך רחבת ידיים, הצריכה לעבור בשיטחם, כשהוא משלב בתנועות ההתנגדות מעשי הבלה קומיים כהריסת דחפור, עם מבצע יחסי-ציבור שבו מפנים לעתונות כיצד רודפים את שאריות הפליטה של העם האינדיאני הלוחם.

הסרט עצמו מוזר למדי. בכל מה שקשור לטיפוסים, אווירה או הברקות רגעיות, ממלא הבמאי קארול ("האדם השלישי") ריד היטב את תפקידו. הוא מנצל את הנופך המיוחד שבדמויות העממיות ונעזר בשחקנים מוכשרים כמו ויקטור ג'ורי, המגלם אינדיאני חסר שיניים המבלה את כל ימיו בקריאת חוזים עתיקים בין הצבא האמריקאי למנהיגים אדומי עור, ומוצא בהם שפע של סעיפים שלא קוימו מעולם. סצנות אחדות, כמו הביקור של הבורת האינדיאנים בבית זונות, והקבר הגדול בין אחת מהן (שלי וינטרס) לקווין השתי, עשויות בהומור וברגש. לעומת זאת, גם הבמאי וגם התסריטאי חוששים לגנות בגלוי את הקיפוח החמור של האינדיאנים בארצות-הברית.

הנואף

המשעמם

רספוטין (מקסים, תליאביב, צרפת) — כל מי שמלקק את שפתיו בצניפה לאורגיות רבות היקף, לנערות עירומות, לסטיות מיניות ולשאר מעשי הזימה של הכומר הרוסי הידוע לשימצה, שעל שמו נקרא סרט זה, מוטב שישב בבית ויקרא את "פאני היל". כי רוברט חוסיין, השחקן שהפך במאי, מנסה כאן להגיש גרסה רצינית, מעמיקה ושקולה על מצבה של רוסייה על סף מהפיכת אוקטובר ועל תפקידו של רספוטין.

הסרט מבוסס על זכרונותיו של הנסיך יוסופוב, אשר רצה את רספוטין, נמלט מרוסיה בזמן המהפיכה ונפ- טר לא מכבר בפריס. הנסיך, כפי שהוא מתואר בסרט, היה מין יצור נשי, איסטניס, רכרוכי, שהצליח להתקרב לכומר ההולל רק בגלל נטוינתו ההומוסקסואליות של זה ה- חרון, הרג אותו מתוך הכרה פוליטית שהתעוררה בו למראה ההשפעה של הכומר על הנשים הקרובות אליו.

אולי יש יסוד לפרשנות זו של הסרט, אך אין כל סיבה מדוע מוגש הסיפור בצורה כה משעממת, מבלי לנסות ולעמוד על הסיבות להשפעתו של רספוטין, או לתאר מצבים פוליטיים. כל מה שמוגש לקהל, זהו טור רכילות הפרט של הנסיך יוסופוב, אשר לא התברך אפילו במנת פלפל, כנראה משום שעושי הסרט רצו להישאר רציניים. קשה למצוא אפילו נקודת אור אחת בסרט. פיטר

גרט פרובה כרספוטין

מקאנרי בדמות הנסיך הצעיר מתקשה מאד להחליט (אולי בגלל התסריט) מה בדיוק היחסים שלו עם רספוטין. גרט פרובה, בתפקיד הראשי, מתאים מבחינה גופנית לתפ- קיד אבל אינו מוקנה לדמות שום מימד אחר פרט לגודל פיסי ומבט מאיים. הנחמה היחידה: הסרט די קצר.

האלמנה שלא

התאלמנה

אלמנה מזהב (ארמוני-דוד, תליאביב, צרפת) — מישל אודי- אר, התסריטאי שחיכן בזמנו את כל ניבולי הפה השנונים לסרטים של ז'אן גאבן, החליט שחבל להפקיד את הברקאות הלשוניות בידי במאים אחי רים והחליט לעשות בעצמו סרטים. אם מישוה זקן להוכחה חותכת לכך שלא כל תסריטאי טוב הוא גם במאי טוב, ילך לראות את "אלמנה מזהב".

כל הענין התחיל בכך שדוד עשיר מותר ירושת-ענק לאחייניתו בתנאי שזו תתאלמן מבעלה, הפסל, תוך החודש הקרוב. אם לאו, יעבור הכסף כולו לאירגון היבולאומי של "בני-ציון" (וכאן המקום בו יחוש כל יהודי בעל הכרה במשבר-רוח אנטישמי קמעה). מה יש לעשות כדי שהכסף לא יפול בידי בעלי הפיאות, והאושר המשפחתי של הפסל לא יופר? זאת משתדל אודיאר לספר בסרט המפליג בשורה ארוכה ומעייפת מאד של בדיחות מילוליות, סוטה מן הנושא לכל הכיוונים האפי- שריים ומנסה להיות בצורה בלתי יעילה בהחלט, סאטירי- רה על סרטי פשע, על סרטי אופנה, על מלודרמות, על אמנות וכו'. נראה כי בכל פעם שצץ במוחו של אודיאר רעיון להברקה, הוא מיד מכניס אותה לסרט. אם ההב- רקה מתאימה לרוח, הוא מכניס לסיפור רוצח, ואם ההברקה הולמת מבקר אמנות, נכנס לעסק גם מבקר אמנות. בסופו של דבר מתקבל סלט עצום ונוראי, המעי- יף ומבלבל את הצופה על אף הצבעוניות הרבה של

מרסייה וריש — ירושת-ענק

הצילומים, ועל אף משחקם הקליל של קלוד ריש ומישל ("אנג'ליק") מרסייה. אמנם הפלפל האודיארי מעורר פה ושם גלי צחוק (כל מי שנרצה בסביבות דירת הזוג, הופך מיד, בצניפו גבס, לפסל בגלריה של האומן) והדיאלוגים הבלתי ניתנים לתר- גום עשויים לשעשע, לעתים, את דוברי הצרפתית, אבל מוטב היה אילו המשיך אודיאר להסתפק בתסריטים.